

LOUIS-JEAN FINOT

Η ΝΥΧΤΩΔΙΑ

Τὸ χιόνι πέφτει, ψιλό καὶ πυκνό... ὁ δρόμος ἔχει κίβλας σκεπαστεῖ μὲ τᾶσπρα του ποῦπουλα. Ὁλος ὁ κόσμος πηγαίνει διασπικτός, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασιμένο, γὰρ νὰ γυλαχειῖ ἀπὸ τὸν παγερὸ βοριά ποῦ φροσεῖ.

— Ἄς μιοῦμε δῶ, θέλεις ;

— Ἀκούς ἐκεῖ ! πάντα καλύτερα θάναι παρὰ μὲς στὸ δρόμο. ἄλλωστε τίποτα δὲ θὰ χάσουμε, ἂν ἀφίσομε τὰν περὶταιο. σὲ λίγο δὲ θὰ εἶναι πιά καρένας ἔξω.

Οἱ δὺ ἀξιωματικοὶ προῶνουν τὴν πόρτα τοῦ καφερείου, καὶ μπαίνουν μέσα σὲ μιὰ θερμὴ σάλα, γειάτη κόσμο. Βγάδουν τοὺς μαντιέτες τους καὶ τοὺς κρεμοῦν στὸ κρεμαστήρι. Ἔπειρα, ἀφροῦ σιάνηκαν λίγην ὥρα ἀναποφάσιστοι ποιά θέση νὰ διαλέξουν, τραβοῦνε σιγὰ σιγὰ σὲ μιὰν ἡσυχὴ γωνιά καὶ κάθονται ὅ ἕνα τραπέζι. Μιὰ ξανθὴ καὶ δημοφφῆ σεροβιόρα τοὺς ἐπιησιάζει καὶ τοὺς σεροβίρει γρήγορα γρήγορα.

— Αὐτὸ εἶναι, φίλε μου, τὸ μεγάλο καφερεῖο τοῦ τόπου. Εἶναι ἄλλα ποὺ ἔχουν μουσική, καὶ φτωχὲς ὀρχήστρες. ὅμως, σὲ τοῦτο ἔρχεται καλύτερη κόσμος. Ἐδῶ βλέπεις τὴν καλύτερη κοινωνία ἀπ' ὅλη τὴν πόλη. Κοίτα σὲ κείνο τὸ τραπέζι, κεῖ κάτω : Ἐκεῖ ἔναι οἱ ὄχιτὼ μεγαλύτεροι βιομήχανοι τοῦ Κάιζεργιάουτεν. Πίνουν τὴν μπίρα τους καὶ συζητοῦνε γὰρ τοὺς μιστοὺς τῶν ἐργατῶν. Καπνίζουν τίς λίπτες τους ἢ τὰ πούρα τους εὐχαριστιμένοι, καὶ ἀδειάζουν τὰ ποιήρια τους μὲ ἠδονή. Τὸ ἔρας τους δὲ λείει τίποτα... ὅμως στὸ διάστημα τοῦ πολέμου ἦταν ὅλοι τους ἀξιωματικοί. Μάλιστα ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν διοικητὴς στὸ Βέλγιο... Αὐτὲς πάρε πέρα εἶναι γυναῖκες μεγαλοσπῶν, ποὺ πίνουν τὸ τσάι τους. ἔχουν τρομερὴ ὄρεξη καὶ καταβροχιζοῦν τεράστια ἀντικείμενα, μὲ τόσο χιτυπητὰ χρώματα ὡς τὰ φορέματά τους. Σὲ λίγο θὰ τίς δεῖς νὰ πληρώνει ἢ καθεμιὰ, φεύγοντας, τὸ λογαριασμὸ της... Σ' αὐτὰ τὰ μικρὰ τραπέζια κάθονται τὰ κοριτσόπουλα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ παροδρόμιο. μὴ θαρρεῖς πὼς εἶναι τὰ πρόσωπά τους ἔτσι κόκκινα ὡς καὶ ὡς ἀπὸ τὸ παινιάρισμα... εἶναι τὸ φροσικὸ τους χρώμα. Σ' ὅλα τους τὰ πιστοποιητικά, ἐκεῖ ποὺ γράφει «χορῶμο», ἢ ἀπάντηση εἶναι «Κόκκινον»... Ἐκεῖ εἶναι τὸ ἔπιτελεῖο ποὺ δὲν ἔχει τί νὰ κάνει, καὶ ποὺ ἔρχεται δῶ γὰρ νὰ ξεκουράσει τὰ μάτια του».

— Μὲ τί τὸν ροιῶ, ἀγαπητέ μου Νονιά,

— Μὲ τίς κελνερίνες... γὰρ κοίταξε τίς, εἶναι χαριτωμένες... αὐτὴ ἢ ψηλὴ μελαγχρινή, ἢ ντελικάτη, ποὺ κρατᾷ τὸ δίσκο τὸ φορτωμένο μὲ μύρες, εἶναι ἢ Ἔλοα : Ἀπὸ λογαροὶ καὶ τέσσαρες ὑπολογαροὶ τὴν τριγυροῦνε. Αὐτὴ τοὺς κουροτίζει μὲ χαρὰ καὶ τοὺς ἀφίνει νὰ ἐλπίζουν, μὰ τίποτα δὲ θὰ καταφέρουν : ἔχει χάσει τὸν ἀντρα της ποὺ τὸν ἔλατρεν, σὶν πόλεμο, καὶ μένει πολὺ πιστὴ στὴ μνήμη του... τὰ χαμογέλια της καὶ τὰ τρανεζοῦν μαρμικια της τίς φέρουνε καλὰ πουρμπουάρ... αὐτὴ ἢ μικροῦλα ἢ ξανθὴ, ποὺ μὲς ἐσερβίρε, εἶναι ἢ Τέλλη ἢ ὀρθοβωνιαστικὸς της ἔρχεται καὶ τὴν παίρνει

μικρόν, τὸν ἄφοβον δημοσιογράφον στὸ πρόσωπο τοῦ Σουρή.

Ὁ κ. Δ. Χατζόπουλος βεβαιώνει καὶ αὐτὸς πὼς ὁ Σουρής ἐξήγησε τὸ τίμιον δημοσιογραφικόν του ἐπάγγελματ' ὀρθῶς νὰ ζητήσῃ σάν ἄλλους νὰ ἀρριθιάρῃ ποθενά. Σὲ ποιὸν τάχατες νὰ στρέφεται ὁ ὑπανιγνός του ;

Ὁ Ροῖδης ἔχει γράφει πὼς «ἐκ τῶν ζώντων σήμερον—δηλαδή στὴν ἐποχὴ τοῦ Ροῖδη—ποιητῶν, προτιμῶ τὸν Σουρήν». Δὲν εἶπε πὼς τὸν βρίσκει μεγάλον, μὰ μόνο πὼς τὸν προτιμᾷ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του. Τὴν ἀληθινὴν του γνώμη τὴν εἶδατε στὸν περασμένο «Νουμῶ».

Μὰ κείνο ποὺ ξεπερνᾷ καὶ τὸ Σουρή στὴ σάτυρα εἶναι ἢ ἔμπνεψη τῆς «Ἐστίας» νὰ τελειώσει τὸ μοιρολόγι μὲ ἄμπετους στίχους τοῦ ἴδιου τοῦ Σουρή. Μέσα σὲ αὐτοὺς τοὺς στίχους, διαβάζουμε καὶ τὸν ἀκόλουθο στίχο «καὶ ὅλοι ἐμιμέτρος καὶ πεζῶς μ' ἐπῆραν στὸ κορόμβο! Νομίζουμε πὼς ἢ «Ἐστία» μοροῦσε νὰ σεβαστεῖ περισσότερο τὴν μνήμη τοῦ νεκροῦ καὶ νὰ μὴ δημοσιέψῃ τοὺς στίχους αὐτοὺς ποὺ θὰ ὑπώπτενε κανεὶς πὼς μοροῦσε καὶ νὰποτελοῦνε τὴν προσωπικότην αὐτοῦ. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ Μητροπολίτης στὸ λόγόν του λέγοντας πὼς ἤθελε νᾶχει καὶ αὐτὸς σατυρικὰ πνεύματα. Καὶ τί ποίησε... Ὁ Σουρή, ὁ ἀδῶς, ὁ ἀέτακος, νὰ τὴν παθαίνει ἴσια ἴσια ἀπὸ τοὺς φανατικότερους φίλους του.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ Β.

ΦΕΓΓΑΡΟΒΡΑΔΟ ΑΥΓΟΥΣΙΑΤΙΚΟ

Φεγγαρόβραδο αὐγουσιάτικο !
Ὅτε νύχτα, ὄτε μέρα...
Ἀσημένιο, ἀραχνόφρατο,
Φῶς γαλήνιο πέρα - πέρα.
Φῶς γλυκὸ τῆς ἀνταιάκλασης,
Ποὺ δὲν καίγει ὄτε θαμπώνει,
Μὰ ὁμορφαίνει ὅλα τριγύρω μας
Καὶ τὴν πλάση ἐξαῶλώνει.

Φεγγαρόβραδο αὐγουσιάτικο !
Ἢ ἀγάπη ἢ περιωμένη,
Ἀσημένια, ἀραχνόφρατη,
Μαζοινή, μὰ ὄχι ὀβουμένη.
Φῶς γαλήνιο τῆς ἐνθύμησης,
Ποὺ δὲν καίγει ὄτε θαμπώνει,
Μὰ παλιὰ ὁμορφαίνει αἰσθήματα,
Τὴν καρδιά ὅλη ἐξαῶλώνει.

Λίγνα, Ἀθῆναι, 1918

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΘΡΗΝΕΙ ΠΟΝΩΝΤΑΣ.

Θρηνεῖ πονώντις ἢ ἀπαλὴ καρδιά μου
Κι ὁ κόσμος ὅλος δέρεται μαζί μου,
Κάθε μαρούλια, κλαίοντας, παιδιὰ μου,
Ἄντρα μου, κορᾶι, φίλοι μου, ἀδερφοί μου,

Ἄχ! καὶ ἐνὸς μαῦρου γέρω ἢ πείνα ἀπλώνει
Κ' ἔδμα πεθαίνου τὰ ὄρφανὰ, τὰ μόνα,
Ἀγάματα τοῦ κόσμου οἱ δολοφόνου
Στήθου καὶ μείρου ἐνδοξοῖ σὶν αἰῶνα.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

κάθε θράδι στις δέκα ή ώρα. Τοῦ ετοιμάζει μιὰ καλοτύικη προίκα.

— Δὲ πιστεύω, σὺ τέλος, νὰ θῆς νὰ μοῦ πεῖς πὼς ὅλες τους εἶναι... φρόνιμες!

— Θέλεις νὰ δεις καὶ τὴν ἀντίθετη ὄψη; Βλέπεις αὐτὲς τίς δυὸ κυρίες ἐκεῖ κάτω ποὺ σηκώνονται...; αὐτὴ ἢ ψηλὴ ξανθὴ — τὰ μάτια τῆς εἶναι ἀκόμα κόκκινα ἀπὸ τὰ κλάμματα γιὰ τὸν καλὸ τῆς, ποὺ δὲν εἶναι πολλές μέρες ποὺ ἔχει φύγει. τὸν λήτρευε. Εἶναι ἡ γυναίκα κάποιου καλότυχου ποὺ εἶχε παρμένο τὸ «οἰδηροῦν» στανρόν πρώτης τάξεως», — τὸν ἀπαυσοῦσε μὲ σπάνια ἀουνειδισοῖα. Καὶ γι' ἀνάμνηση χάρισε σὺ λαιρεντὸ τῆς τὸ στανρό. ποὺ τὸν κορέυασε σὶν ἡρώα ὁ ἴδιος ὁ Κάϊζερ. Ἡ ἄλλη, τοῦναυ μαζί τῆς. ἴαγε, κι αὐτὴ, φτιάξει μ' ἕνα νέο ἀξιωματικό, κ' ἔτσι ἀποτελοῦσαν τὸ δεύτερο ζευγάρι τῆς πασέας. Τοῦγει δώσει γιὰ θυμητάρι — τί θαρροῖς; Τὸν ἀσοαδῶνα τῆς.

— Καὶ σὺ; Μιλᾶς γιὰ τοὺς ἄλλους, μά...

— Σὰν ὅλους τοὺς εἰθνηγιόμενους ἀνθρώπους, δὲν ἔγω ἴστω ἂ, καλὲ μου Ντουγέ.

— Δὲ θὰ τὸ πιστεῦσε κανεὶς... ἄσοι παοάξενος, νενοικῶς... μοῦ μιλᾶς μ' ἕνα ἀδιάσορο τρόπο, ποὺ μολοντοῦτο μοῦ σάινεται γεμάτος θλίψη.

— Μπά. τί θῆς νᾶγω;

— Ποῦ ἔξω γώ!

Ὁ διευθνήτης τοῦ καρενεῖου, μὲ φουσκωμένη κοιλιὰ. μ' ἕνα ἴσος κῶχαιοσημένο. σιρίθοντας τὸ μουσῆκι του. ηηναινοντας ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι, πλησιάζει γιὰ νὰ τοὺς γαιοεῖσει.

— Νὰ κι ἄλλος ἕνας ποὺ ἔξωκε νὰ τὰ θολεύει. Ποσοποθεῖ ἢ κᾶν τὸ φίλο. Προχῆτες μοῦλεγε: «Σὺ δὲ θῆς, ἄν τὸ κολοξείσοεις, οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ Παλαινοῦ ἢ πῆς Ἀλατῆς καὶ Λωσοαίνης. τὸ ἴδιο ποῦναι εἶναι...» Αὐτὸ πᾶνει σὲ μεοικόνες... Καὶ κοντὰ σπᾶλλα ἔσοει νὰ σοῦ φτιάσει κάτι ψηφᾶ μὲ σηκότια πῆς γῆνας. ἔξωγα.

Ἡπόσοτα ἔσανοῖνει. μπαῖνονν δυὸ κνοῖες. Ἡ μιὰ κάπως περασμένη, εὔγενικιά, ντυμένη κατᾶναυρα. Ἡ ἄλλη. νέα. ξανθὴ καὶ λεπτή. «Ὅλα τὰ κᾶζια νυοῖζονν κατὰ πάνω τους. Ἐνα κοκκίνο καπέλο σκεπάζει τὰ σκονοῦξανθα μαλλιά τῆς. Κάτι καμασοῦτᾶ γαστανὰ σοῦδία κάνονν νὰ ἔξαγοῖζονν καλίπεος ἢ ἀμυγδαλοῦτᾶ τῆς βασιδᾶ γαλανὰ μάτια, ἢ μῆτη τῆς εἶναι κίνο ἀνασοκωμένη καὶ κανονική, τὸ σᾶμα τῆς μικρὸ καὶ τὰ μισανοῖνενα τῆς γεῖλια ἀσῖνονν νὰ σανοῦν δυὸ σαιοῦς ἀπὸ κάτασπια γυαλιστερά δοντᾶνια. Ἐνα θελοπδένιο πανοσῶοι ἔσασοινοῦνε γαλᾶ δέγγει ἕνα κορμὶ παγονοῦ καὶ μαζί λεπτό Ὁ Κοντὸ σηκόθηκε καὶ γαιοῖτῆσε μὲ μιὰ ἰσόγλιση, ἢ γοπέλα τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα γανῶνελο. ἢ ἄλλη, ἢ μεγαλήτῆσε μ' ἕνα γαιορετιοῦ τοῦ κεφαλοῦ.

— Τὰ συχαρηῆγῆριά μου, φίλε μου, κατалаβαῖνω τίσοα...

— Σόπαινε

— Μὲ τί τόνο τὸ εἶπες, καὶ πὼς ἄλλαξες ὀλάκερος μεμιάς!

— Σόπαινε,

— Τί ἔγεις;

— Ἀὲ ἡποσοῖς νὰ ἔξωεις!

— Πῆς μου... ἔξωεις πόσο μουσικὸς εἶμαι.

— Ὁχι.

— Σὲ μένα τὸν παλιὸ σου σονάδελο, δὲ θέλεις; Νιῶθω μέσα σου κάποιον τρομερὸ ἀγῶνα.

— Καὶά μοῖποῦν, ἄς εἶναι. Ἄκουσε.

— Εἶναι τρεῖς μῆρες ποὺ ἔχομε ἔρθει ἐδῶ. Βοῆ-κα κατᾶλυμα σὺ σῆτι αὐτῶν τῶν γυναικῶν. Ἡ κυρία, μὲ πένθος, πολλὸ εὔγενική, μὲ περιποῖθήκε περισοῖτερο ἀπ' ὅ,τι μοροῦσα νὰ ἐπιθυμῶσω. Ἡτανε τότε μονάχη, μὲ δυὸ καμαριέρες, ἀρκετὰ νόσοι-μες, μὰ ποὺ οὔτε τίς πρόσεχα καθόλου. Νὰ τίς ἄρσοε ἄραγε αὐτὴ μου ἢ ἐληρῦλαξη; Σὲ λίγες μέρες μοῦ ἀνάγγειλε πὼς ἢ κόρη τῆς θὰ γύριζε ἀπ' τὴν ἔξωχῆ, ἔπον ἔμενε σὲ κάποια φιλικὴ οἰκογένεια. Αὐτὴ ἢ εἶδηση μ' ἄρσοε ἐπιτέλως ἀδιάσορο. Βοῖσοκό-μονν πάντοτε ἔξω μὲ σοναδέλφοις μου, καὶ δὲν πῆ-γαινα σῆτι παρὰ μόνο τὸ θράδι γιὰ τὴ νύχια, ἢ κι ἄμῶσως μετὰ τὸ μεσομερετιοῦ φᾶ γιὰ νὰ γράρω τί-ποια γράμματα. Ἐβοῖσοκα σῆτη κάμαρά μου ζομε-ρὰ γλυκῖοματα καὶ θαυμάσια ποῦρε, κι ὅσο κι ἄν ἔ-λεγα πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνεαι αὐτὸ, ἢ λε-χουδιὰ μου καὶ τὸ πάθος μου γιὰ τὸ κάπνιομα δὲ μ' ἄφιναν. Ἐτροῦγα τὰ γλυκῖοματα, κάπνιζα τὰ ποῦρα καὶ ἢ σπιτονοικοκυρὰ μου μοῦ ἔδαξε πάντοτε ἄλλα.

Ἐνα θράδν πῆγα σῆτι μου κωρίτερο ἀπ' τίς ἄλ-λες μέρες. ἀπ' ὅσω εἶδα ἕνα θαμπὸ φῶς μὲς σὺ σα-λόνι, ἔπον σονῆθως δὲν ἔμπαινε κανένας, καὶ ποὺ ἦτανε σῆτη διάθεσή μου. Μπῆκα σὺ σῆτι, κι ἀπ' τὸν ἀντρέ ἄκουσα κάποιον νὰ παῖζει τὴν πρώτη Νυχιω-δία τοῦ Σοπέν... τὴν ἔξωεις... Ἡ ἀπόδοση τοῦ κομ-ματιοῦ ἦτανε θαυμάσι... δῖγως θόρυβο ἀνοῖξα τὴν πόρτα καὶ σιᾶθηκα, κοιτάζοντας μέσα, μαμαρομῶ-νος, κατᾶπληχτος καὶ μαγεμένος.

Κάτω ἀπ' τὸ φῶς δυὸ κεριῶν ποὺ τρεμοσάλευαν, μιὰ κόρη ποὺ μόλις ἔβλεπα τὸ ἕνα τέταρτο τοῦ προ-σώπου τῆς, καθότανε σὺ πᾶνο... δὲν εἶδα τίποτα ἄλλο παρὰ μόνο αὐτὴν... οἱ ξανθὲς μοῖοῖκες τῶν μαλλιῶν τῆς, μὲ χοσοκόκκινα ἀντιπεργῖοματα, ἔ-πλαυταν μέσα σὺ ἀδύνατο φῶς τῶν κεριῶν. Εἶδα τὴ χαριτωμένη κατᾶτομή τῆς, τὸ γεμάτο καὶ μαζί λε-πιοκαμωμένο τῆς κορμῖ... ἔπαιζε μ' αἰσθημα, καὶ καθῶς κουνούσε τὸ κεφάλι τῆς, τὰ μαλλιά τῆς κυμά-τιζαν ὅπως κυματίζονν τὰ μεσοῖμένα σπαστὰ σῆτην ἄεσα... Κοιτοῦσα τὴν ὀπασῖα δῖγως νὰ θγάζω λέξη. Ἄεσᾶνα ἔπαρε νὰ παῖζει, σιρσιγονύρσοε σὺ σιρογ-γυλλὸ σκαμνάκι τοῦ πᾶνου, σηκόθηκε, καὶ, μὲ τὰ χέρια πῖσω ἀπὸ τίς πλάτες τῆς, ἀκουμιπομένη σὺ πᾶνο, μὲ κοιτάξε μὲ τ' ἀμυγδαλοῦτᾶ μάτια τῆς ποὺ βαιοποκοποῦσαν παοάξενα σὺ φῶς... μοῦ μίλησε πολ-λὸ καλὰ γαλλικά, ὅμως δῖγως γᾶλλικὸ τόνο, καὶ μοῦ ζήτησε σονγγνώμη ποὺ ἦτανε σὺ σολόνι... δὲν ἰῶξερε πὼς θὰ γύριζα σῆτι τόσο κωρίς... ἦθελε νὰ φύγει, μὰ τὴν παρᾶλέσα νὰ μείνει, καὶ μῶλοια νὰ ἔξακο-λουθῆσει τὴ νυχιωδία σὺ πᾶνο... Μὲ κοιτάξε κάμ-ποση ὄρα, κατόπι κάδοσε καὶ ξανᾶρσοε νὰ παῖζει. Εἶγα καθῆσει κοντὰ τῆς κι ἀφινκροξῶμοον σὲ μιὰ κατᾶσοση σπολλὸ νευρική. Τίς ἔξωεις ἐκεῖνες τίς σινυῖες ποὺ κοσοῦμε σσιρμιμένα τὰ δᾶγυλα, ποὺ μῖτζομε τὰ νύχια μὲς σὺ κρεῖας μας, ποὺ ἢ καρ-διὰ μας σσιγγεται παρᾶξενα, ποὺ δυσοκολεῦομοσε νὰ πάρομε ἀνάσο. Δὲν ἔξωρομε ἄν ὑποφέρομε ἢ ἄν εἶναι εὔνηζία αὐτὸ ποὺ αἰσοανῶμοσε... τὴν ἀκούγα μὲ κλεισοῖνενα τὰ μάτια, καὶ ἀγάλι ἀγάλια μὲ πῆρε μιὰ ἀπέλειωτη σονγκίνηση. Ἄνοῖξα πᾶλι τὰ μάτια μου. αὐτὴ ἔπαιζε πάντοτε. Τότε θαυμάσα ἀκόμη πε-ρισσοῖτερο τὰ μαλλιά τῆς μὲ τὰ τρελλὰ παιγνιδῖομα-τα ποὺ σκέπαζαν τὸ λεπτὸ κι ἀλαφρὰ χοσοομένο

φλογερὸ βλέμμα κοιτούσε ἐπίμονα τὸ Νωνιά. Τὴν κοίταξε κι αὐτὸς μὲ πόθο σὰ μάτια, καὶ συγχρόνως μιὰ εὐτυχία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Ὑστερα κατέδασε τὰ μάτια, καὶ σφιγγοντας μὲ τὸ χέρι του τὸ μπράτσο τοῦ φίλου του, παίρνοντας ξάφνου μιὰ ἔκφραση πόνου, εἶπε :

— Τρελὸς πὼν εἶμαι νὰ καθήσω νὰ σοῦ διηγηθῶ ὅλα αὐτά. δὲν μπορῶ νὰ σκεφτῶ νὰ δέσω τὸ μέλλον μου μὲ τὸ δικό της. ἀργὰ ἢ γρήγορα δὲ θὰ μπορούσα νὰ κρατήσω κρυφὸ τὸ μουσικό, ἢ ἀγάπη μας θὰ πέθαινε... Νόμιζα πὼς βρήκα τὴν παντοεινὴ εὐτυχία σὺν δρόμῳ μου. ὁ ἡλίθιος πόνος μὲ χτύπησε καὶ μένα μὲ τὴ σειρά μου, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους. καὶ μ' ἔβαν ἔρωτα πὼν μοῦ τὸν κάνει ἀδύνατο, μοῦ δίνει ἀκόμα περισσότερο μῖσος γι' αὐτόν.

Μετὰφ. ΚΑΡ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΗΣ ΑΔΕΡΦΗΣ ΜΟΥ

Κι' ἂν ἔσβυσε σὺν ἴσκιος τὸνεῖρό μου,
κι' ἂν ἔχασα γιὰ πάντα τὴ χαρὰ,
κι' ἂν σέβουμαι στάκαθαρτα τοῦ δρόμου,
πουλάκι μὲ σπασμένα τὰ φτερά:

κι' ἂν ἔχει, πρὶν ἀνοίξει, τὸ λουλουδί
στὸν κήπο τῆς καρδιάς μου μαραθεῖ,
τὸ λεύτερο πὼν ἐσκέφτηκα τραγουδί
κι' ἂν ξέρω πὼς ποτὲ δὲ θὰ εἰπωθεῖ:

κι' ἂν ἔθαψα τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μου
βυθιεῖ μέσα στὸν πόνου πὼν πονῶ,—
καθάοια πὼς ταράζεται ἡ ψυχὴ μου
σὰ βλέπω τὸ μεγάλου οὐρανό

κι' ἡ θάλασσα σὺν ἔρχεται μεγάλη
κι' ὀνοαίνοντας τὴν ἄμμο τὸ πρῶτ,
μοῦ λέει γιὰ κάποιο γνώομο ἀκρογιαλί,
μοῦ λέει γιὰ κάποια πὼν ἔζησα ζωή!

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Ἡ μισή γλώσσα μᾶς ἔβγαλε τώρα καὶ φιλοσόφους, πὼν τὴ θέλουμε μισή, ἔτσι, λέει, τὸ θέλει κ' ἡ φιλοσοφία. Ἐγὼ λέω πάλι μήπως κ' ἡ φιλοσοφία τους εἶναι μισή ὅσο εἶναι κ' ἡ γλώσσα τους.

Ψυχάρης

Φαντάστηκαν πὼς ὁ ποιητὴς μπορεῖ νὰ προσέξει στὴν ποίησιν. νὰ προσέξει στὴν ἰδέα, νὰ προσέξει στὴν τέχνη. νὰ προσέξει καὶ στὴ φιλοσοφία τὴν ἴδια. ἂν ποῦνται δὲν προσέξει στὴ γλώσσα!... Κι' αὐτοὶ ἔχουνται καὶ οὐκ ἔχουνται γιὰ δικές τους ἰδέες, πὼν θαυροῦν πὼς ἔχουνται. ἄς εἶναι ἀκόμα καὶ μισές. Ἀστόχαστα φτωχὰ κεφάλια καὶ ἀφιλοσόφητη φιλοσοφία!

Ψυχάρης

Ποιὸς θέλωθε ποτὲ νὰ μᾶς πῆ μὲ τὰ σωστά του, πὼς μιὰ κ' εἶναι τὸ ζήτημα νὰ γράφει κανεὶς τὴ γλώσσα του. δὲν ποῖται νὰ τὴ γράφει ὀρθά; Καὶ θαυροῦν πὼς ὁ Ρωμιός, πὼν εἶναι περήφανος κιδίας καὶ ἀπὸ κῆ. θὰ γυνοῖται ποτὲ του νὰ τὰ κοιτάξει τὰ μισὰ τους, τὰ ψέφτικὰ τους τὰ συστήματα;

Ψυχάρης

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΟΠΟΥΛΑΣ

Κάθειται νῶς κι ὠραῖος Βοσκόσ
σιῆς ρεματιᾶς τὰ πλάγια.
Λούζεται καὶ χιενίζεται
παίζει καὶ καθρεφτίζεται
στοῦ ποταμοῦ τὰ μάγια.

Κι' ἀπ' τὰ παλάτια τοῦ βυθοῦ
τὴν ἀπάτητα παλάτια,
πεινιέται ξάφνου μὲ χαρὰ
νεράδα ἀφρόπλαστη κινὰ
καὶ τὸν φιλεῖ σὰ μάτια.

Τὸ παλικᾶρι τ' ἀπραγο
νεράδοφιλημένο
λάγγεμα νιώθει σὴν καρδιά
κι' ἀνάκουση μιὰν ἐνώδι
ἀπὸ κόσμου μαγεμένο.

Ἀναγαλιάζει ἀπὸ φιλή
κι' ἀνοικοκλεῖ τὴν χεῖλη.
Κ' ἐντὺς ὁ κόσμος ἄλλαξε
καὶ σὴν ψυχὴν τοῦ στάλαξε
δροσοῦλα ἀγῆς τ' Ἀπρίλη.

Ἀναθραυμὸ σὰ σιγήθεια τοῦ
νιώθει. καὶ ἀπ' τὸ μεθύσι
τὴν ἀφρόπλαστο ζήτησι κορμὶ
σὴν ἀγκαλιά του τὴν θερμὴν,
παντοεινὰ νὰ κλείσει.

Μὰ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του
σὺν ἄχνα ἢ κόρη ἔχασθη.
καὶ μ' ἕνα τήθημα ἀλαφρό
ξαναγαλιάζει τὸν ἀφρᾶ
κι' ἴσια θινάει σὰ βάρη.

Τῆς μαγιοπούλας τὸ φιλή
καὶ ποῖος δὲν τῶχει νοιώσει;
καὶ ποῖος δὲν ἐλαγίρησε
γὰρ νὰ τὸ δευτερώσει.
Κι' ὅμως σὰ σκόνη σὺν κεντὸς
ἀνεμοσάλειπος καὶ ἀγρὸς
εἶναι γραφτὸ ἢ μικροῦλα
ἢ πλανεύτρα ἢ μαγιοπούλα
μονάχα ἕνα φιλάκι
νὰ δίνει, καὶ νὰ χάνεται,
ἀέτως κῆτες νὰ πιάνεται!

ΛΑΥΡΑΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Δετοὶ σὰ μὲ χουσοκλωστή πᾶς σ' ἔχουνται κεντήσει
Νύχτα, οἱ ἀστερισμοὶ σου!
Καὶ ἡ Ἄφροδίτη πρᾶσινο πετροῦδι, ὃ κυπαρίσσι
στάθηκε σὴν κορφή σου!

Τὴ Νύχτα αὐτὴ, λευκὴ ψυχὴ, ἀπλώνοντας τὰ χέρια
σὲ φώναξα κοντὰ μου,
Μὰ μιὰ πνοοῦλα μοῦ ἔσβυσε σὺν νᾶφτανε ἀπ' τ' ἀστέρινα
τ' ἀργὸ ψυθυρισμά μου.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΣΤΕΡΙΝΟΣ